

Arrest

nr. 269 646 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53-55
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1986.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 november 2017. Op 23 mei 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 december 2020, 25 februari 2021 en 10 mei 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 20 september 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten en u bent een niet praktiserende christene. U bent geboren op (...) 1986 in Chiyah. U woonde vanaf uw geboorte tot uw achtste samen met uw gezin afwisselend in Sinn el Fill en Tahwita (regio 'Greater Beirut'). Vervolgens gingen uw ouders uit elkaar en werd u naar het internaat van al Mradieh gestuurd. U liep er school tot uw veertiende à vijftiende waarna u werd overgeplaatst naar een internaat in Saida (Zuid-Libanon). U heeft het laatste jaar van uw middelbaar onderwijs niet afgemaakt aangezien u schoolmoe was. Na het stopzetten van uw studies ging u aan de slag als de persoonlijke chauffeur voor een dame in Beirut. U vestigde zich opnieuw bij uw moeder, uw broers en uw zussen in Chiyah. Met behulp van uw toenmalige werkgeefster kon u vervolgens als chauffeur aan de slag bij Athletico SC – een lokale voetbalploeg in Beirut. Daarna heeft u nog enkele jaren gewerkt voor het International Rescue Committee (IRC) en enkele maanden voor de VN voedsel en landbouworganisatie (FAO). Voor beide organisaties was u tewerkgesteld als chauffeur en deed u daarnaast ook nog logistiek werk. In 2016 bent u gestopt bij het FAO en heeft u uw eigen bakkerij geopend in Ein el Roumani (Beirut regio). Na zes maanden – zo'n twee maanden voor uw vertrek uit Libanon – diende u uw bakkerij te sluiten omwille van een faillissement.

U diende Libanon te verlaten omwille van problemen die u er gekend heeft ten gevolge van uw relatie met E.A. (CG 18/14455, O.V. 8.620.253).

U heeft sinds augustus 2015 een relatie met E., een christelijke Libanees woonachtig in Beirut, die u leerde kennen tijdens een karaoke-avond. Uw partner zijn familie is oorspronkelijk afkomstig uit Jarjour, een klein dorp gelegen in het zuiden van Libanon, en zijn gezin trok op frequente basis naar hun geboortedorp om daar het weekend door te brengen. Uw partner ging niet mee aangezien zijn job als verantwoordelijke van een restaurant ervoor zorgde dat hij een excuus had om in de stad te blijven. Jullie maakten gebruik van de afwezigheid van zijn gezin om met elkaar af te spreken in E. zijn ouderlijke woning.

Op 14 oktober 2017 kwam Y.A., de vader van E. die tewerkgesteld is bij de Libanese Mukhabaraat, echter onverwacht vroeger thuis en werden jullie door hem samen in bed betrapt. Er ontstond een schermutseling waarbij E. gewond raakte aan zijn hoofd. Op een gegeven moment heeft E.'s vader de slaapkamer verlaten om zijn pistool te halen en konden jullie wegvlugten uit de woning. Vervolgens gingen jullie met de auto naar de woning van A.S., een dichte vriend van E. die op de hoogte was van jullie relatie, in Souweifaat (in de rand van Beirut). Jullie hebben A. ingelicht over hetgeen er eerder op de dag gebeurd was met de vader van E.. A. durfde jullie echter niet helpen uit schrik voor E.'s vader. Vervolgens heeft u contact opgenomen met uw oudere zus N. en zij stelde voor om onder te duiken in het klooster van Amiq te Ashouf. Daar bleven jullie zo'n twee weken en in die tijd werd alles in gereedheid gebracht voor uw vertrek uit Libanon. U was op dat moment reeds in het bezit van een paspoort en had reeds verschillende keren een Schengenvisum verkregen waardoor u ook nu makkelijk een visum kon bemachtigen, dit in tegenstelling tot E..

U kon niet in Libanon blijven daar u vreesde dat u omwille van Y.A.'s functie bij de inlichtingendienst nergens veilig zou zijn. U vreesde immers dat Y.A. met behulp van zijn uitgebreid netwerk gemakkelijk zou kunnen achterhalen waar u en E. zich bevonden.

Op 2 november 2017 verliet u Libanon op legale wijze, met uw eigen paspoort en een Schengenvisum type C, afgeleverd door de Griekse ambassade te Beirut (geldig van 02.11.2017 tot en met 01.12.2017). U reisde vanop de luchthaven van Beirut, via Griekenland, naar België waar u op 7 november 2017 aankwam. Uw partner E. verliet Libanon zo'n elf dagen na u en reisde eveneens naar België waar hij u kwam vervoegen. Jullie hebben meermaals getracht om vanuit Zeebrugge op illegale wijze door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Dit zonder succes. Op 23 mei 2018 dienden en uw partner E.A.) een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: een individueel uittreksel van de burgerlijke stand (origineel), verschillende pagina's van uw paspoort (kopieën), uw diploma lager middelbaar (origineel), het rijbewijs van E. (origineel), de identiteitskaart van E. (origineel) en foto's van E. en uw vrienden (prints).

Op 18 mei 2021 legde u via uw raadsman nog de volgende stukken neer: drie foto's waarop de vader van E. te zien is (prints).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om genderthema's op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Bovendien hebben alle persoonlijke onderhoudsplaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Hoewel u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingen aangaf geen specifieke voorkeur te hebben met betrekking tot het geslacht van de tolk en/of de dossierbehandelaar bleek dit doorheen de procedure toch een struikelblok (zie vragenlijst CGVS, vraag 6). Gedurende uw eerste werd u bijgestaan door een vrouwelijke tolk alsook door een vrouwelijke dossierbehandelaar dit in tegenstelling tot uw tweede persoonlijk onderhoud waarbij u werd bijgestaan door een mannelijke tolk. U gaf na de pauze bij monde van uw advocaat aan toch niet helemaal op uw gemak te zijn gezien de aanwezigheid van een mannelijke tolk, ondanks het feit dat u voorheen geen specifieke voorkeur had geuit wat betreft het geslacht van de tolk en / of protection officer (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 8). De tolk werd gevraagd om de ruimte te verlaten. De protection officer benadrukte het belang van een vertrouwensklimaat waarbij u in staat zou zijn om alle zaken die van belang waren voor uw verzoek om internationale bescherming te vertellen. De protection officer deelde u mee dat, indien uw ongemak omwille van de mannelijke tolk, dit in de weg stond het belangrijk was om uw onderhoud op een ander moment in het bijzijn van vrouwelijke tolk verder te zetten. Hierbij werd u door de protection officer meermaals op hart gedrukt dat het helemaal geen probleem was om uw onderhoud stop te zetten en op een later tijdstip verder te zetten (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 8). U gaf echter te kennen uw onderhoud te willen verderzetten daar u hetgeen waarover u zich ongemakkelijk voelde reeds had verteld (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 8). Het gehoor werd uiteindelijk verdergezet. Op geen enkel moment bleken er zich verder nog momenten voor te doen waarbij u zich, omwille van de mannelijke tolk, ongemakkelijk of belemmerd voelde om uw relaas uit te de doeken te doen.

Tot slot werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw kwetsbare situatie. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal beschouwt de nationaliteit die u aanhaalt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming als bewezen. Uw seksuele geaardheid wordt evenmin in vraag gesteld.

Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van, en werd rekening gehouden met, de huidige situatie van homoseksuelen in Libanon (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit het lezen van die informatie blijkt dat de situatie voor homoseksuele personen in Libanon op dit ogenblik complex is en dat zij er een kwetsbare groep vormen.

Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht. Met betrekking tot de feiten waaraan u beweert te zijn blootgesteld, en die de oorzaak van uw vlucht vormen, dient evenwel te worden vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn. Dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt er géén geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen als zou Y.A., de vader van uw partner E.A., tewerkgesteld zijn als 'amin ser' (secretarisgeneraal) bij de Libanese militaire inlichtingendienst/mukhabaraat en/of bij het Ministerie bij Defensie. Het betreft immers een blote bewering van uw kant die u geenszins staft met enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

Dat Y.A. effectief, en dit reeds méér dan twintig jaar, tewerkgesteld zou zijn bij de Libanese militaire inlichtingendienst heeft u op geen enkele wijze aangetoond.

De door u neerlegde stukken, in casu prints van drie foto's waarop de vader van E. in militair uniform te zien zou zijn, hebben immers géén enkele bewijswaarde. In dit verband kan vooreerst worden aangestipt dat foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte waardoor de bewijskracht van dergelijke stukken reeds enorm relatief is. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit de door u neergelegde foto's überhaupt niet kan worden opgemaakt dat de afgebeelde persoon effectief de vader van uw partner E.A. zou betreffen. Verder kan op basis van deze foto's evenmin worden opgemaakt dat de persoon in kwestie tewerkgesteld zou zijn bij de Libanese inlichtingendienst. Zo dient te worden aangestipt dat 'het militaire uniform' die op de foto's te zien is gewone 'camouflagekledij' betreft zonder insignes of andere kenmerken/kentekens waaruit iets afgeleid kan worden over de eventuele functie van de afgebeelde persoon. Tot slot dient ook gewezen te worden op het feit dat het vrij oude foto's betreft – zo is de afgebeelde persoon in twee van de drie foto's een jong(er) persoon. Op de laatste foto is dan weer een oudere man te zien, dit echter zonder enig militaire symbool (i.e. géén uniform en/of insignes). Het commissariaat-generaal wenst hier dan ook te benadrukken dat, zelfs indien het zou vaststaan dat de persoon op de foto's effectief de vader van uw partner blijkt te zijn én zelfs indien hij een militair verleden heeft, quod non, dit geenszins aantoon dat hij tot op heden een functie zou bekleden binnen het Libanese veiligheidsapparaat. Zo is het binnen de Libanese context niet onwaarschijnlijk dat mannen van een bepaalde leeftijd ooit bij leger hebben gediend, gelet op de verschillende oorlogen die Libanon in het verleden heeft gekend. Dat Y.A. nog steeds, en dit reeds méér dan twintig jaar actief en tewerkgesteld zou zijn binnen bij de Libanese militaire inlichtingendienst blijkt geenszins uit de door u voorgelegde prints van de foto's.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende het profiel en de functie van Y.A. daarenboven uiterst vaag én weinig overtuigend zijn. Zo komt u niet verder dan het aanhalen van algemeenheden en poneren van vermoedens. U verklaarde dat E.'s vader al gedurende meer vierentwintig jaar tewerkgesteld is bij de militaire inlichtingendienst en hij in het kader van zijn werkzaamheden over een groot netwerk beschikt en ten gevolge hiervan op de hoogte is van alles wat er gebeurd in het land (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 17 – zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 9). Over meer details aangaande de natuur van zijn beroepsactiviteiten schijnt u echter niet te beschikken. Hoe u bijgevolg weet dat Y.A. effectief tewerkgesteld is bij de militaire inlichtingendienst is dan ook geenszins duidelijk. Toen u gevraagd werd welke functie Y.A. concreet uitoefent stelde u het volgende: “Ik ken zijn functie als militair niet maar hij droeg geen uniform. Hij was in burger. Volgens mij is (hij) van (de) mukhabaraat. Van (de) inlichtingendienst. Volgens mij is hij een soort (van) secretaris in het kasteel van Ba'abda. Of bij de militaire inlichtingendienst” (zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 8). U nogmaals gevraagd bij welke instantie Y.A. tewerkgesteld is verklaarde u dat, voor zover u weet hij tewerkgesteld is bij het ministerie van defensie/het leger. Meer zou u niet weten want u bemoeide zich niet met politieke zaken in Libanon (zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 9). U kon evenmin verduidelijken hoe lang Y.A. zijn ‘huidige functie’ bekleedt noch kon u vertellen of hij over een militaire rang beschikt (zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 9). Ondanks uw schijnbaar gebrek aan concrete informatie aangaande de positie en werkzaamheden van Y.A. bent u er echter wel zeker van dat hij handelt in heel gevoelige zaken en/of dossiers en in het kader hiervan een uitgebreid netwerk heeft (zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 8). Zo stelde u het volgende: “Iedereen weet dat de mukhabaraat zich bezig houden met gevoelige dossiers. Dossiers die te maken hebben met terrorisme, zware diefstallen en moordzaken. Als een vlieg naar Libanon wil komen zou hij weten dat er een vlieg binnen is gekomen” (zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 9). U gevraagd hoe u dit zo zeker weet, aangezien u géén idee lijkt te hebben over de precieze functie van Y.A. noch zekerheid kan verschaffen aangaande de precieze instantie waar hij tewerkgesteld is, stelde u vaagweg dat het algemeen geweten is dat het Ministerie van Defensie zich bezighoudt met terrorisme en inlichtingenonderzoeken (zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 9). U komt opnieuw niet verder dan het poneren van loutere algemeenheden en vermoedens. Gezien u uw vrees voor vervolging linkt aan de functie en betrokkenheid van Y.A. bij de inlichtingendiensten mag redelijkerwijs verondersteld worden dat u hieromtrent wel degelijk precieze kennis zou hebben en duidelijke verklaringen zou kunnen afleggen. Uw vage en ontoereikende kennis maakt dat er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van Y.A.. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees op de helling te staan. U stelde immers uitdrukkelijk dat u Libanon diende te verlaten daar u nergens veilig zou zijn omwille van Y.A. zijn werkzaamheden bij de militaire inlichtingendienst/ministerie van defensie aangezien hij in staat zou zijn om u overal te vinden (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 4 en 18). Dit kan, in het licht van voorgaande niet worden weerhouden. De geloofwaardigheid van de problemen die u gekend zou hebben in Libanon wordt tevens verder ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Zo doen uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen van 14 oktober 2017 de wenkbrauwen fronsen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vriend afkomstig is uit een erg conservatief gezin. In dit verband verklaarde u dat E. zijn familie veel belang hecht aan bepaalde culturele en traditionele gewoontes. Daarnaast benadrukte u dat de eer van de familie voor hen héél erg belangrijk is en dat die beschermd dient te worden (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 19 – zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 5). In het licht van deze verklaringen acht het Commissariaatgeneraal het allerminst aannemelijk dat u met E. dan juist in diens ouderlijke woning zou hebben afgesproken. Er kan van u verwacht worden dat jullie, juist gezien jullie zich bewust waren van het conservatieve milieu waarin E. leefde en de mogelijke gevolgen wanneer jullie homoseksuele geaardheid en relatie ontdekt zou worden, een grotere voorzichtigheid aan de dag zou leggen om deze verborgen te houden en nét die plaatsen, waar er wel degelijk een risico bestond om door E. zijn familie te zullen worden betrappt, zouden vermijden. In dit verband verklaarde u dat jullie doorheen de jaren op frequente basis gebruik maakten van E. zijn ouderlijke woning tijdens de weekends. Er was in deze periode echter nooit iets gebeurd waardoor jullie waakzaamheid, naar eigen zeggen, zou zijn afgenomen (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 13). Dit kan echter geenszins overtuigen temeer uit uw verklaringen blijkt dat E. zijn familie niet de gewoonte had om hem op voorhand in te lichten wanneer ze naar de ouderlijke woning zouden terugkeren (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 13). In het licht hiervan is het niet alleen onlogisch dat jullie dan telkens nét daar in de woning afspraken maar kan uw bewering dat er voorheen nooit iets gebeurd was geenszins jullie risicovolle gedrag vergoelijken. Het was immers geenszins uitgesloten of ondenkbaar dat E. zijn familieleden naar de woning zouden terugkeren op een moment dat jullie er samen aanwezig waren en jullie relatie en geaardheid zouden ontdekken. Het hoeft weinig betoog dat het CGVS het risico dat u nam om af te spreken en seksueel / fysiek contact te hebben in het ouderlijk huis van uw vriend absoluut niet aannemelijk vindt in de door u geschetste context waarin u zich bevond.

Daarenboven is het ook wel heel opmerkelijk dat uw partner zijn familie, na de gebeurtenissen van 14 oktober 2017, schijnbaar géén enkele moeite heeft gedaan om u en uw partner alsnog te vinden. Uit uw verklaringen blijkt dat er sinds uw vlucht op 14 oktober 2017, en de daaropvolgende jaren, niemand naar u zou zijn komen zoeken bij uw ouderlijke woning dan wel elders (zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 10 – zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 16). Bovenstaande geeft geenszins blijk van een doorgedreven inspanning van de familie A./Y.A., en dit in tegenstelling tot wat u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, om u (alsnog) te vinden. Indien men werkelijk van plan was om u, dan wel uw partner, te doden omwille van het aantasten van de familiale eer, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, is het volstrekt onlogisch dat men nooit naar jullie zou zijn komen zoeken bij uw familieleden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat men op de hoogte was van wie u bent en waar u verbleef. U had immers in het verleden al op meerdere tijdstippen contact gehad met de familie van E. (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 9 en 15 – zie CGVS 10.05.2021, p. 10). Dat men in dergelijke context nooit naar u kwam zoeken of informeren mag dan ook ten zeerste verbazen. In het kader hiervan verklaarde u dat uw ouders uit elkaar zijn en men niet op de hoogte was van uw vader zijn verblijfplaats. Verder benadrukte u dat men evenmin naar uw moeder zou gaan want zij zou hen toch nooit vertellen waar u zich bevond (zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 10). Het mag duidelijk zijn dat deze loutere beweringen geenszins kunnen volstaan. U spreekt met deze uitleg bovendien uzelf tegen, en bevestigt hiermee bovendien voorgaande vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen aangaande de functie en connecties van Y.A., gezien u eerder liet optekenen dat hij, mede door zijn functie, over een heel uitgebreid netwerk beschikt en zelfs zou weten als een vlieg Libanon binnenkomt (zie supra). Ook deze bevindingen zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling.

De vaststelling voorts dat u op legale wijze, met uw eigen paspoort, Libanon heeft verlaten via de luchthaven van Beirut doet verder, in niet geringe mate, afbreuk aan de waarheid van uw relaas en beweerd vrees. Het mag immers verbazen dat u, ondanks het feit dat u naar eigen zeggen gezocht werd door Y.A. die, volgens u, een (hooggeplaatste) functie bekleed binnen de Libanese veiligheidsapparaat en, naar u meent, van alles op de hoogte is (zie supra), het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om op legale wijze via de internationale luchthaven van Beirut het land uit te reizen. Het hield immers een bijzonder gróót risico in voor u om op zulke wijze uw land te verlaten temeer daar het niet geheel uitgesloten, of ondenkbaar, was dat u alsnog tegengehouden zou worden aan de grens. Uw manier van handelen hier druist dan ook regelrecht in tegen uw bewering gezocht te worden en beweerd vrees voor vervolging. Uit uw verklaringen blijkt immers uitdrukkelijk dat de Libanese autoriteiten aanwezig zijn in en rondom de luchthaven (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 17 – zie CGSV dd. 10.05.2021, p. 10). U geconfronteerd met voorgaande bevinding stelde u dat u met behulp van Al., in casu een smokkelaar die nauwe banden heeft met Hezbollah, het land kon uitreizen (zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 10). U voegde er aan toe dat de luchthaven van Beirut onder de controle van Hezbollah valt. U zou gewoon via de luchthaven zijn kunnen passeren zonder vragen aangezien alle personen die op de luchthaven tewerkgesteld zijn voor de overheid banden hebben met Hezbollah (zie CGVS dd. 10.05.2021, p. 10). Dit betreffen weerom blote beweringen van uw kant. Dat de in en rond de luchthaven aanwezige Libanese autoriteiten géén enkele controle / zeggenschap zouden hebben over de luchthaven van Beirut heeft u op géén enkele wijze aangetoond. Het mag overigens ten zeerste verbazen dat u een smokkelaar onder de arm zou hebben genomen, dit gelet op het feit dat u tevens in het bezit was van een Schengenvisum, type C , met geldigheidsduur 02.11.2017 – 01.12.2017, afgeleverd door het Griekse consulaat te Beirut. Indien u daadwerkelijk gebruik zou hebben gemaakt van een smokkelaar die u, via zijn connecties en zonder vragen, de luchthaven kon door / uitloodsen, valt niet te begrijpen waarom u nog de moeite zou doen een visum te regelen voor uw vertrek. Dat u, middels een smokkelaar, het land uitreisde is dan ook weinig aannemelijk.

Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat u pas 19 dagen nadat u en E. door diens vader thuis zouden zijn betrapt, het land verliet. Indien uw verklaringen aangaande de functie, het grote netwerk en het feit dat hij zelfs zou weten indien een vlieg Libanon binnenkomt, de waarheid betreffen, kan logischerwijs verondersteld worden dat hij over een periode van 19 dagen wel de nodige stappen zou gezet hebben om een eventuele (legale) uitreis te verhinderen. Dat u er dan toch geen graten in zag het land gewoon legaal te verlaten én ook probleemloos het land kon uitreizen is geenszins ernstig in geval van een waarachtig relaas.

Tot slot ondermijnt de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming in België verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u ingeroepen vrees. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van zes maanden in België, en pas nadat u werd aangehouden door de politie in Zeebrugge op 15 maart 2018 (zie CGVS dd.03.12.2020, p. 16 – Belgium Tenprint Person/Incident Report), besloot om internationale bescherming aan te vragen dienen er eens te meer ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw beweerd nood aan bescherming. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat u, die beweert uw land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging, en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk

bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, en reeds ettelijke maanden in België vertoefde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt geenszins van een ernstige en oprechte vrees. U geconfronteerd met voorgaande vaststelling gaf u aan dat u initieel niet van plan was om in België te blijven. U wenste immers een vriend te vervoegen in het Verenigd Koninkrijk. Daarenboven stelde u dat u te bang was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 19 – verklaring DVZ, vraag 31). U verklaarde dat u hier terecht was gekomen in een maatschappij met véél Arabisch sprekenden en u vreesde dat uw geaardheid niet aanvaard zou worden (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 19). Pas nadat u terecht kwam in een centrum van het Rode Kruis zou men u gerustgesteld hebben. Men heeft u op de hoogte gebracht van het feit dat de Belgische maatschappij een open maatschappij is waarin men iedereen aanvaard zoals hij/zij is (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 19). Voorgaande kan echter maar weinig overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voor uw definitief vertrek uit Libanon reeds in Europa had verbleven (zie CGVS dd. 03.12.2020, p. 7 en 8). Dat u hiermee rekening houdend niet op de hoogte zou zijn geweest van de algemene houding t.a.v. LGBTQ personen binnen de Belgische maatschappij kan dan ook geenszins overtuigen. Bovenstaande elementen tonen aan dat het verkrijgen van bescherming bij u allerminst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees koestert.

Uit wat voorafgaat moet dan ook worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen dat u, uit vrees voor de vader van E., en dit omwille van zijn functie / betrokkenheid bij de inlichtingendiensten en zijn uitgebreide netwerk, Libanon diende te verlaten en er tot op heden niet kan terugkeren.

Waar uit uw verklaringen blijkt dat uw familie initieel slecht reageerde op het nieuws van uw seksuele geaardheid dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw familieleden dit ondertussen geaccepteerd hebben. In dit verband verklaarde u dat u afkomstig bent uit een vrij conservatief christelijk gezin. Tijdens uw jeugd had u te kampen met zware innerlijke worstelingen ten gevolge van de homofobe houding van uw gezin (zie CGVS dd. 03.12.2020, p. 11 en 12). Nadat uw gezin op de hoogte werd gebracht van uw seksuele geaardheid zouden zij, dit met uitzondering van uw oudste zus N. die u naar eigen zeggen altijd gesteund heeft, een tijdlang geweigerd hebben om contact te hebben met u (zie CGVS dd. 03.12.2020, p. 14). Uw moeder en uw zussen zouden véél gehuild hebben als gevolg van de situatie/uw seksuele geaardheid (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 18). Ondertussen is de relatie tussen u en uw familieleden echter volledig hersteld, of toch ten minste genormaliseerd, en hoewel uw familieleden er niet volledig mee akkoord zijn aanvaardden ze uw seksuele geaardheid. Op dit moment heeft u op regelmatige basis contact met alle leden van uw familie (zie CGVS dd. 03.12.2020, p. 14 – zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 7 en 18). In dit verband verklaarde u dan ook het volgende: "Vroeger was deze zaak nooit aanvaardbaar. Zij spreken over homoseksualiteit als een schande. Er werd dikwijls gesproken over de zoon van die persoon of de dochter van die persoon die homoseksuele relatie heeft. Zij vinden het een zeer grote schande maar nu hebben mij wel aanvaard zoals ik ben" (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 7). U verklaarde eveneens uitdrukkelijk dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen uw eigen familie en de familie van uw partner op dit vlak. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie minder verbonden is aan bepaalde traditionele en culturele gewoontes waardoor zij uw seksuele geaardheid hebben aanvaard in tegenstelling tot E. zijn familie (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 19). Voorts krijgt u de onvoorwaardelijke steun van uw (doop)peter J.K. (zie CGVS dd. 03.12.2020, p. 14). Zo verklaarde u het volgende: "Hij ziet mij heel graag en blijft hetzelfde. Hij is nooit veranderd, zelfs nadat hij mijn probleem hoorde. Hij zegt altijd 'hou je goed en probeer niet veel in de verkeerde weg te gaan'" (zie CGVS dd. 03.12.2020, p. 14).

Kan voorts worden opgemerkt dat u, behalve de door u aangehaalde, ongeloofwaardig bevonden, problemen met de vader van uw partner, geen problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten of medeburgers, noch problemen van algemene aard heeft gekend (zie vragenlijst CGVS, vraag 7 – zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 4). De ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte u doorheen uw verklaringen op geen enkel ogenblik gewag van enige discriminatie, (politie)geweld of vervolging ten aanzien van uw persoon omwille van zijn seksuele geaardheid.

Uit wat voorafgaat moet dan ook worden besloten dat u geen elementen heeft aangebracht op grond waarvan in uw hoofde kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Commissaris-generaal zelf beschikt evenmin over dergelijke elementen. Aangezien de aangehaalde daden van vervolging niet geloofwaardig worden geacht, en voor zover uit uw verklaringen geenszins andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het Commissariaat-Generaal, in het licht van de specifieke omstandigheden van het geval dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele geaardheid in Libanon persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

Kan voorts nog worden gewezen op het feit dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt eveneens dat Libanon een koploper is in het Midden-Oosten met betrekking tot de situatie van LGBTIQ-personen. Hoewel er in vele lagen van de bevolking nog een taboe rust op homoseksualiteit is er in Libanon beduidend minder discriminatie ten aanzien van homoseksuelen dan in de rest van de Arabische wereld. In het laatste decennium is, met de komst van openlijk homoseksuele clubs en bars en de oprichting van de eerste vereniging voor de bescherming en promotie van LGBTIQ-rechten in het Midden-Oosten, Helem, in Beiroet, een belangrijke LGBTIQ-gemeenschap opgedoken in Libanon. Sindsdien zijn er meerdere organisaties opgericht die diensten leveren aan/en pleiten voor LGBTIQ-mensen. De organisaties hebben verschillende opdrachten en aandachtsgebieden, waaronder juridische vertegenwoordiging, seksuele en reproductieve gezondheid en diensten voor gemarginaliseerde groepen, inclusief LGBTIQ-vluchtelingen. Voorbeelden van organisaties zijn ondermeer: Lebanese Medical Association for Sexual Health (LebMASH), Legal Agenda, Proud Lebanon, Marsa Sexual Health Centre, and MOSAIC. Sinds 2017 wordt in Libanon tevens de 'Beirut Pride' georganiseerd. Dit is het jaarlijkse non-profit LGBTIQ+ pride-evenement en militante mars die wordt gehouden in Beirut, met als doel homoseksualiteit in Libanon te decriminaliseren. Sinds de oprichting is 'Beirut Pride' het eerste, enige én grootste LGBTIQ + evenement in de Arabische wereld.

Ook op juridisch vlak heeft Libanon de laatste jaren enorme stappen vooruit gezet. Sinds 2013 wordt homoseksualiteit niet meer gezien als een ziekte. Daarnaast zijn er sinds 2009 enkele progressieve vonnissen van de Libanese lagere rechtbanken die verdachten hebben vrijgesproken krachtens artikel 534. In 2018 heeft de hoogste rechter van het land in een arrest geoordeeld dat seks tussen mensen van hetzelfde geslacht geen misdrijf is en dat het een grondrecht is van ieder mens om een vrijwillige, seksuele relatie aan te gaan. In hetzelfde jaar bekrachtigde het Hof van Beroep van Mount Libanon/Jabal Lubnan dan weer een uitspraak van een lagere rechtbank waarin negen mensen werden vrijgesproken die werden vervolgd wegens homoseksualiteit. De lagere rechtbank oordeelde dat homoseksualiteit "een praktijk van fundamentele rechten" was. Het Hof van Beroep was het daarmee eens en oordeelde dat consensuele seks tussen partners van hetzelfde geslacht niet als "onnatuurlijk" kan worden beschouwd zolang het niet in strijd is met moraliteit en ethiek, zoals wanneer het wordt gezien of gehoord door anderen, of uitgevoerd in een openbare plaats, of waarbij een minderjarige betrokken is die beschermd moet worden. In 2019 sprak Peter Germanos, rechter van de militaire rechtbank in Libanon, verschillende militairen vrij die beschuldigd werden van "sodomie". Het betrof een historische uitspraak, waarbij de groep werd vrijgesproken van beschuldigingen van het plegen van seksuele handelingen "in strijd met de natuur" en de rechter verklaarde in zijn vonnis dat "sodomie niet strafbaar is door de wet". Uit de toegevoegde informatie blijkt eveneens dat voorgaande arresten zeer belangrijk zijn daar ze een precedent scheppen voor andere rechtbanken.

Ook op politiek vlak zijn er positieve signalen op te vangen. Tijdens de Libanese parlementsverkiezingen van 2018 hebben verschillende prominente kandidaten voor het eerst publiekelijk gepleit voor de intrekking van artikel 534 van de Libanese strafwet, wat betrekking heeft op het verbod van seksuele relatie die 'in strijd zijn met de natuurwetten'.

Uit de informatie blijkt bijgevolg niet dat homoseksuelen in Libanon in een dermate kwetsbare positie verkeren dat degenen die tot die groep behoren enkel vanwege hun seksuele geaardheid doelwit zijn van ernstige mensenrechtenschendingen en dat zij daartegen geen bescherming kunnen krijgen. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de elementen die u aanbrengt, niet concreet of omstandig zijn zodat hieruit het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève niet kan worden afgeleid.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie, 11 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Het individueel uittreksel van de burgerlijke stand, de kopieën van uw paspoort, uw diploma lager middelbaar, het rijbewijs van E. en de identiteitskaart van E. bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens van uw partner, uw herkomst en uw studies. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat betreft de foto's waarop E. en uw vrienden te zien zijn (o.a. tijdens de pride parade) dient te worden opgemerkt dat uw relatie noch uw seksuele geaardheid in twijfel getrokken worden doch op basis van deze foto's kan niet besloten worden tot het bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade, in Libanon. De overige stukken werden hierboven reeds besproken.

Het CGVS deelt volledigheidshalve nog mee dat uw partner, E.A. (CG 18/14455, O.V. 8.620.253), erkend werd als vluchteling. Het CGVS erkent dat uw asielrelaas verbonden is met het asielrelaas van uw partner, doch benadrukt dat uw partner erkend werd als vluchteling om redenen die verband houden met zijn individuele situatie, en meer in het bijzonder zijn familiale achtergrond.

Het loutere feit dat u een relatie heeft met een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw relationele band een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde zou bestaan (cf. supra).

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij al zes jaar samen is met zijn partner, E.A., die werd erkend als vluchteling. E.A. had een vrees ingeroepen ten aanzien van zijn familie, die niet op de hoogte is van zijn seksuele geaardheid en die uiterst negatief staat ten opzichte van homoseksualiteit. Verzoeker zelf vreest zijn familie niet doch wel de familie van E.A.

Verzoeker wijst erop dat het voor E.A. onmogelijk is om zijn familie te contacteren met de vraag naar foto's van zijn vader in uniform of andere bewijzen om diens functie. Hij stelt dat hij zijn best heeft gedaan om het nodige bewijsmateriaal voor te leggen. Hij erkent dat zijn verklaringen over de functie van de vader van E.A. niet erg gedetailleerd en deels speculatief zijn. Hij betoogt evenwel dat het vreemd zou zijn dat iemand die een gezaghebbende functie heeft binnen het Libanese inlichtingen- of militaire apparaat informatie over de inhoud en materiële omstandigheden van die functie zou meedelen aan zijn kinderen; iemand met een dergelijke functie moet daar erg discreet over zijn, aldus verzoeker. Hij citeert dienaangaande uit de notities van het persoonlijk onderhoud van E.A. Hij stelt dat hij van E.A. weet dat diens vader werkzaam is in die kringen, dat het voor de hand liggend is dat de functie van diens vader geen gespreksvoorwerp was tussen hen, dat E.A. tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf zelf geen informatie te hebben over de inhoud van de job van zijn vader, dat hij geen goede band had met zijn vader, dat dergelijke zaken tussen hen niet bespreekbaar waren en dat hij vooral via zijn moeder informatie had, alsook dat E.A. wel redelijk accuraat het uniform van zijn vader kon beschrijven. De rest is speculatief, zo stelt verzoeker. Hij acht zijn aannames tijdens het persoonlijk onderhoud over de inhoud van het werk van de vader van E.A. niet relevant om zijn nood aan internationale bescherming te beoordelen en volgens hem is het subjectief en arbitrair om zijn geloofwaardigheid daarvan te laten afhangen. Hij meent dat de enige vraag die moet worden beantwoord is of het geloofwaardig is dat hij weinig tot geen inhoudelijke informatie heeft over de functie van de vader van E.A. wanneer die vader een rol van betekenis speelt in het militaire of inlichtingenapparaat, en dat die vraag bevestigend moet worden beantwoord: "*Meer zelfs, het is waarschijnlijker dat verzoeker weinig tot geen concrete informatie over de functie zou hebben dan dat hij die informatie wel zou hebben*".

Verder citeert verzoeker uit de notities van het persoonlijk onderhoud van E.A. over een anekdote die E.A. vertelde over het werk van zijn vader. Hij meent dat dit een doorleefde verklaring is, gelinkt aan reële emoties en aan de herinnering aan de emoties van zijn moeder, waaruit blijkt dat het werk van de vader van E.A. bij de militaire dienst geloofwaardig is. Verzoeker citeert tevens uit de notities van het persoonlijk onderhoud van E.A. inzake de reden waarom hij zich niet bij de Libanese ambassade wilde aanmelden. Hij meent dat verweerder niet overtuigend aantoont dat het ongeloofwaardig is dat de vader van E.A. een functie uitoefent bij de inlichtingendiensten of het militaire apparaat. Waar verweerder stelt

dat geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van de vader van E.A. en bijgevolg de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas op de helling komt te staan, loopt verweerder te hard van stapel, zo meent verzoeker. Zijn vrees voor vervolging hangt dan wel af van de vrees voor de familie van E.A., wat de precieze functie van de vader van E.A. is, is daarbij van ondergeschikt belang, aldus verzoeker: *“Ook als E. zijn vader een tuinman zou zijn zou verzoeker E. zijn familie vrezen.”* Voorts betoogt verzoeker dat het profiel van de vader van E.A. vooral van belang is wat betreft zijn ingesteldheid, zijn onverbiddelijkheid, traditionalisme en eergevoel, en dat de functie van de vader van E.A. een rol speelt bij de subjectieve proporties die verzoekers eigen vrees aanneemt. Verzoeker citeert uit rechtsleer en voert aan dat die subjectieve vrees niet bepaalt of hij nood heeft aan internationale bescherming of niet en hoogstens een rol speelt bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van sommige verklaringen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat het argument van verweerder dat geen geloof kan worden gehecht aan het incident waarbij verzoeker en zijn partner werden betrappt, niet kan overtuigen. Hij stelt dat: *“E. zijn familie ging quasi elk weekend weg, en E. bleef dan thuis omwille van zijn job. Ze hebben hier nooit iets van problemen mee gehad, tot die ene keer, dus is het ook logisch dat ze zich relatief veilig voelden en dit veiligheidsgevoel gradueel sterker werd. E. beschrijft dit zeer goed. Ze waren altijd voorzichtig, luisterden naar naderende auto's en nooit in al die tijd kwamen E.'s familieleden voor zondag terug. Het buitenverblijf ligt ook op een afstand van drie uur rijden (CGVS 25 februari 2021, pg 13).*

Er waren ook geen goede alternatieven. Het is niet dat ze elk weekend met twee mannen een hotelkamer konden boeken. Trekt verwerende partij dan de relatie tussen E. en verzoeker in twijfel? Trekt ze in twijfel hoe verzoeker en E. doorheen de jaren hebben afgesproken met elkaar?

Verzoeker heeft een foto voorgelegd van de verwonding die E. heeft opgelopen bij dit incident, de slagen van de beringde handen van E.'s vader hebben voor een letsel gezorgd. Dergelijk bewijs is dan wel niet sluitend, het is wel een begin van bewijs dat dit incident wel degelijk gebeurd is zoals verzoeker en E. het beschreven hebben.

Verzoeker begrijpt ook niet dat verwerende partij wel in twijfel trekt dat hij bij E. bleef slapen in het weekend omdat dit een te groot risico zou uitmaken maar dan geen vragen stelt bij de seksuele interactie die verzoeker op het internaat gehad heeft en de wijze waarop dit georganiseerd werd:

[...] (CGVS, 25 februari, pg 7).

Hoe kan het dat dit geloofwaardig is, en verzoeker zijn relaas over blijven slapen bij E. niet? Verwerende partij is weliswaar niet verplicht van elke verklaring de geloofwaardigheid te duiden, het is wel degelijk van belang dat er een lijn in die geloofwaardigheidsbeoordeling zit en buikgevoel wordt uitgesloten.”

Verder acht verzoeker verweerders argument dat E.A.'s familie geen enkele moeite heeft gedaan om hen te traceren, puur speculatief: *“Verzoeker zijn familie werd niet actief benaderd door de familie van E. Dat is alles.”* Het sluit volgens hem niet uit dat E.A.'s familie inlichtingen heeft ingewonnen, doch dat zij dit discreet zou hebben gedaan, *“wat gelet op het feit dat hun eer in het geding is toch ook verwacht kan worden”*.

Vervolgens meent verzoeker dat geloofwaardigheid op zich geen voorwaarde is om aanspraak te maken op de erkenning als vluchteling. Hij citeert uit rechtsleer en een arrest van de Raad. Hij stelt dat de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging toekomstgericht is zodat nooit met zekerheid kan worden voorspeld dat iemand effectief zal worden vervolgd terwijl de gevolgen van een verkeerde beslissing zeer ernstig zijn. Zij wijst erop dat het UNHCR stelt dat de bewijsstandaard in het vluchtelingenrecht deze van de redelijke waarschijnlijkheid is. Voor de beoordeling van zijn vrees voor vervolging moet nauwgezet worden onderzocht wat het risico op vervolging is ingeval van terugkeer naar Libanon, aldus verzoeker. Hij stelt dat:

“Verzoeker wordt verwacht zonder zijn partner, E.A., terug te keren naar Libanon. Verzoeker zijn partner werd erkend omdat hij een vrees voor vervolging heeft t.o.v. zijn eigen familie en geen effectieve bescherming zou kunnen krijgen van de Libanese overheid.

Op welke grond en om welke reden zou de familie van E.A. zich bij het stellen van daden van vervolging beperken tot E.A. en deze daden niet stellen ten opzichte van verzoeker, de levenspartner van E.A.? Waarom zou de familie van een homoseksuele man wél een bedreiging vormen voor het leven en de veiligheid van het homoseksuele familielid maar niet voor diens stabiele partner van hetzelfde geslacht? Waarom zouden ze daar de lijn trekken? Zouden ze die partner, i.c. verzoeker, dan niet zien als de externe bron van het 'leed' dat ze lijden, als de smet op hun eer?”

Verzoeker citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud van zijn partner E.A. en vervolgt dat:

“Of meent verwerende partij dat verzoeker, i.t.t. E.A., wél bescherming zou kunnen krijgen van de Libanese overheid? En zo ja, waarom?”

Is het voor verwerende partij daarbij doorslaggevend of E.A. zijn vader een functie heeft bij de inlichtingendienst, en zo ja, waarom is dat dan doorslaggevend voor verzoeker zijn vrees voor vervolging en niet voor die van E.A. zelf?

Verwacht verwerende partij dat iemand met een functie bij de inlichtingendienst zowel zijn eigen zoon zou vervolgen omwille van diens geaardheid als diens partner, maar dat iemand die niet bij de inlichtingendiensten zou werken meer zelfbeheersing zou hebben en enkel de eigen zoon zou vervolgen?

De redenering van verwerende partij kan niet opgemaakt worden uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit die van E.A.”

Vervolgens wijst verzoeker op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in de zaak Ahmedbekova (C-652/16) van 4 oktober 2018. Hij meent dat hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming omdat zijn partner werd erkend als vluchteling, maar dat de vrees van zijn partner E.A. om door zijn familie te worden vervolgd zich uitstrekt tot verzoeker. Volgens hem dient rekening te worden gehouden met de bedreiging waaraan E.A. zou worden blootgesteld teneinde te bepalen of hij zelf ook wordt bedreigd. Verzoeker verwijst naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn en citeert uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie alsook uit het advies van de Advocaat-Generaal waarnaar in deze rechtspraak wordt verwezen. Hij voert aan dat er voor hem een risico op blootstelling aan vervolging bestaat door de familieleden van E.A. Verweerders opmerkingen over de geloofwaardigheid van de functie van de vader van E.A. en van het incident waarbij zij werden betrappt, doet volgens verzoeker niets af aan de hoegrootheid van het risico op vervolging ingeval van terugkeer “gezien bij de beoordeling van het risico op vervolging van E.A. verwerende partij zich over deze bezwaren heeft gezet”. Verzoeker meent dat er in het administratief dossier actueel enkel aanwijzingen voorhanden zijn waaruit blijkt dat hij door zijn relatie met E.A. eveneens vervolging riskeert en dat hij zich bevindt in een situatie zoals voorzien in overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn. Hij stelt dat: “*Er is daar niets automatisch aan. Verwerende partij kan dit in principe ook weerleggen, en kan aantonen dat er geen risico is, of dat het dermate beperkt is dat er niet tot het verlenen van bescherming kan worden overgegaan, of dat verzoeker toegang zou hebben tot effectieve bescherming, maar in de bestreden beslissing werd niet in die zin gemotiveerd.*” Verzoeker meent dat er wel degelijk een aanzienlijk risico bestaat dat hij ingeval van terugkeer naar Libanon zal worden vervolgd door de familieleden van E.A. Hij stelt dat de familie van E.A. hem kent, dat hij verantwoording zal moeten afleggen over waar E.A. is en waarom, dat het voor de familie van E.A. niet moeilijk zou zijn hem te verdenken van een homoseksuele relatie en aan de basis te liggen van het vertrek van E.A., dat zelfs indien de familie van E.A. niet zou overgaan tot geweld, ze het hem moeilijk kunnen maken door hem zwart te maken, hem bij werkgevers te outen, de politie op hem af te sturen en hem in de problemen te brengen, en dat hij verantwoordelijk zou worden geacht voor de seksuele identiteit en het vertrek van zijn partner E.A. Verzoeker wijst erop dat artikel 534 van het Libanese Strafwetboek nog steeds van kracht is en wordt toegepast. Uit de informatie van verweerder blijkt volgens hem dat dit artikel wordt gebruikt om homoseksuelen te arresteren, te chanteren, vast te houden, aan mensonterende behandelingen te onderwerpen, te mishandelen en te laten veroordelen. Hij merkt op dat er een toenemend aantal arrestaties op grond van dit artikel plaatsvinden de voorbije jaren, dat standaard een hiv-test en drugtests worden afgenomen van gearresteerden uit de LGBTI-gemeenschap, dat homoseksuele mannen in detentie te maken krijgen met mensonwaardige omstandigheden en vernederingen door de politie, en dat de progressieve, Libanese rechtspraak waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, nog steeds beperkt is, geen precedentenwaarde heeft en nog niet tot concrete veranderingen in de praktijk heeft geleid. Ook wijst verzoeker erop dat Pride nog niet succesvol werd georganiseerd in Libanon. Vervolgens betoogt verzoeker dat: “*Verzoeker heeft, als minderjarige, als ernstige grensoverschrijdende feiten van geweld meegemaakt (zie pg. 12 van het gehoor van 3 december 2020 en pg 6 van het gehoor van 25 februari 2021). Opnieuw in een situatie van vernedering, van anale tests, van intimidatie en chantage gebracht worden maakt vanzelfsprekend vervolging voor hem uit.*” Het onderworpen worden aan medische of andere tests op grond van geaardheid is een vorm van foltering en mishandeling die internationaalrechtelijk verboden is, en het vastgehouden worden op grond van geaardheid (in correctionele of psychiatrische inrichtingen) maakt vervolging uit, aldus verzoeker. Hij betoogt tevens dat: “*Het is algemeen gekend dat de criminalisering van homoseksuele handelingen niet enkel voortvloeit uit expliciete wetgeving, maar ook uit te vage bepalingen rond openbare orde, de publieke moraal, etc die discriminatoir worden toegepast. Wanneer een LGBT persoon meer risico loopt om gerechtelijk vervolgd te worden op grond van inbreuken op de moraliteit kan dit volstaan om vervolging uit te maken: [...]*” Verzoeker citeert dienaangaande uit een rapport van de International Commission of Jurists. Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet en stelt dat het discriminerend en disproportioneel karakter van bepaalde daden een belangrijk element vormt bij de beoordeling of een daad al dan niet

vervolgning uitmaakt. Hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie (de gevoegde zaken C-199/12, C-200/12 en C-201/12 van 7 november 2013) en betoogt dat hoewel een inbreuk op artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen vervolgning uitmaakt, de discriminatoire toepassing van de strafbepaling op zich wel vervolgning uitmaakt omdat het een van de daden van vervolgning is zoals opgesomd in artikel 9.2 van de Kwalificatie richtlijn. Hij stelt dat hij daden van lichamelijk en geestelijk geweld vreest, evenals de discriminatoire toepassing van wettelijke, administratieve en politieke maatregelen en een discriminerende vervolgning en bestraffing. Hij heeft meermaals aangegeven dat het voor hen onmogelijk was als homokoppel samen te leven in Libanon en dat zij er niet zouden kunnen huwen. Hij voert aan dat hij ingeval van terugkeer naar Libanon nog steeds zijn geaardheid zou moeten verbergen. Hij stelt dat hij in Libanon continu met een angstgevoel leefde en citeert uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Volgens hem is het duidelijk dat hij in angst leefde en dat een terugkeer naar Libanon zonder E.A. tot veel vragen zal leiden en een hoog risico op vervolgning zal meebrengen. Hij stelt dat hij nooit zichzelf zal kunnen zijn en ernstige psychologische problemen zal blijven ontwikkelen. Hij wijst erop dat het verbergen van de seksuele geaardheid in de literatuur wordt gezien als een indicatie van de objectieve gegrondheid van de vervolgning. Verzoeker citeert dienaangaande uit rapporten van UNHCR en de International Commission of Jurists. Verzoeker betoogt vervolgens dat: *“Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolgning in Libanon als homoseksuele partner van E.A.. Hij vreest aan geweld onderworpen te worden door de familie van E.A. indien hij terugkeert naar Libanon. Hij vreest dat hij geen effectieve bescherming van de staat zal kunnen krijgen omwille van zijn geaardheid. Hij vreest aangehouden te worden omwille van zijn geaardheid, en misbruikt te worden in detentie. Hij vreest aan tests onderworpen te worden die foltering uitmaken en heeft geen reële bescherming hiertegen. Hij vreest eveneens niet openlijk als homoseksuele man in Libanon te kunnen leven, en zich altijd te moeten verbergen.”*, en dat: *“Verwerende partij is van mening dat verzoekers levenspartner gevaar loopt voor vervolgning door zijn familie, en die familie zal naar alle waarschijnlijkheid ook een reële bedreiging vormen voor verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Libanon. Verwerende partij weet dat verzoeker niet openlijkt homoseksueel durft zijn en de Libanese overheid en E.A. zijn familie vreest. Verwerende partij staart zich blind op het feit dat het in andere Arabische landen nog slechter is voor homoseksuele mannen en dat er lichte, maar erg onzekere, vooruitgang is in Libanon. Een onderzoek naar de risico's op een mensonterende behandeling voor verzoeker door de staat, de toepassing van art. 534 ten opzichte van hem, de gevolgen van eventuele aanhouding en detentie, en het gebrek aan effectieve, tijdige (!), bescherming, wordt niet onderzocht of in aanmerking genomen. De desintegratie van het Libanese staatsapparaat en de nefaste staat van de economie en de aantasting van het sociale weefsel en de afhankelijkheid en kwetsbaarheid die dit voor verzoeker zou meebrengen na terugkeer werd evenmin in rekening gebracht.”* Verzoeker citeert rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (gevoegde zaken 889/19 en 43987/16) van 17 november 2020. Verzoeker besluit dat:

“Verwerende partij mag zich niet blindstaren op enkele vonnissen die geen precedentwerking hebben. Uit de praktijk blijkt dat criminalisering van homoseksualiteit in Libanon niet enkel nog steeds een feit is, maar zelfs toeneemt. Wat ertoe doet is de veiligheid en integriteit van homoseksuele mannen in Libanon in de praktijk. Welke bescherming genieten ze, wat kan er hen aangedaan worden door een politieagent, of een derde die weet dat zijn slachtoffer vanwege zijn geaardheid geen bescherming zal kunnen krijgen van de Libanese politie.

Er is in het administratief dossier, of er nu geloof wordt gehecht aan de job van Y.A. of niet, geen enkele informatie terug te vinden die toelaat te stellen dat verzoeker voor zijn partner zijn familie veilig zal zijn en bescherming zal kunnen genieten.

Als homoseksuele partner van iemand die erkend werd als vluchteling omdat hij als homoseksuele man een vrees voor vervolgning had voor zijn familie, loopt verzoeker, zoals is beklemtoond in overweging 36 van richtlijn 2011/95, in dit verband in de regel het risico zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden.

Verzoeker dient dan ook erkend te worden als vluchteling.

Op zijn minst dringt verder onderzoek zich op naar de exacte gronden waarop kan gesteld worden dat het gevaar dat E.A. loopt bij terugkeer naar Libanon zich niet zou uitstrekken t.o.v. verzoeker, hoewel zij een diepe band hebben met elkaar en die band ook gekend is.”

2.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het rapport *“Refugee Status Claims Based on Sexual Orientation or Gender Identity - A Practitioners' Guide”* van de International Commission of Jurists van februari 2016 (stuk 2) en het rapport *“Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van UNHCR van 23 oktober 2012 (stuk 3).

3. De verwerende partij brengt een nota met opmerkingen bij waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt. In de nota met opmerkingen gaat de verwerende partij voorts in op het verweer in het verzoekschrift en besluit zij dat geen gegronde middelen worden aangevoerd.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om genderthema's op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Bovendien hebben alle persoonlijke onderhoudsplaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Hoewel u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingen aangaf geen specifieke voorkeur te hebben met betrekking tot het geslacht van de tolk en/of de dossierbehandelaar bleek dit doorheen de procedure toch een struikelblok (zie vragenlijst CGVS, vraag 6). Gedurende uw eerste werd u bijgestaan door een vrouwelijke tolk alsook door een vrouwelijke dossierbehandelaar dit in tegenstelling tot uw tweede persoonlijk onderhoud waarbij u werd bijgestaan door een mannelijke tolk. U gaf na de pauze bij monde van uw advocaat aan toch niet helemaal op uw gemak te zijn gezien de aanwezigheid van een mannelijke tolk, ondanks het feit dat u voorheen geen specifieke voorkeur had geuit wat betreft het geslacht van de tolk en / of protection officer (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 8). De tolk werd gevraagd om de ruimte te verlaten. De protection officer benadrukte het belang van een vertrouwensklimaat waarbij u in staat zou zijn om alle zaken die van belang waren voor uw verzoek om internationale bescherming te vertellen. De protection officer deelde u mee dat, indien uw ongemak omwille van de mannelijke tolk, dit in de weg stond het belangrijk was om uw onderhoud op een ander moment in het bijzijn van vrouwelijke tolk verder te zetten. Hierbij werd u door de protection officer*

meermaals op hart gedrukt dat het helemaal geen probleem was om uw onderhoud stop te zetten en op een later tijdstip verder te zetten (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 8). U gaf echter te kennen uw onderhoud te willen verderzetten daar u hetgeen waarover u zich ongemakkelijk voelde reeds had verteld (zie CGVS dd. 25.02.2021, p. 8). Het gehoor werd uiteindelijk verdergezet. Op geen enkel moment bleken er zich verder nog momenten voor te doen waarbij u zich, omwille van de mannelijke tolk, ongemakkelijk of belemmerd voelde om uw relaas uit te de doeken te doen.

Tot slot werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw kwetsbare situatie. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door verzoeker. Nergens blijkt dat er nog bijkomende procedurele waarborgen dienden te worden toegekend.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling

7.1. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de conservatieve familie van zijn partner E.A., met wie hij een homoseksuele relatie heeft. De vader van E.A. is volgens zijn verklaringen werkzaam bij de inlichtingendienst en heeft een uitgebreid netwerk via hetwelk hij verzoeker en zijn partner kan opsporen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

7.2. Betreffende de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) dient vooreerst vastgesteld dat het uittreksel van de burgerlijke stand, de kopieën uit zijn paspoort, zijn diploma lager middelbaar, het rijbewijs van E. en de identiteitskaart van E. de nationaliteit en identiteit van verzoeker en zijn partner aantonen, alsook de opleidingsgraad van verzoeker. Deze elementen worden heden niet betwist doch houden geen verband met zijn vluchtrelaas. De foto's met E. en hun vrienden kunnen hoogstens ter illustratie van de relatie tussen E. en verzoeker dienen, een element dat op zich in deze stand van zaken niet betwist wordt. Deze foto's en de foto's van de vader van E. zijn op zich onvoldoende om te besluiten dat verzoeker in Libanon een risico loopt op vervolging omwille van zijn relatie met E.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoeker geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds en de bestreden beslissing blijkt dat heden niet wordt getwijfeld aan verzoekers homoseksuele geaardheid. Voorts wordt de relatie met E.A. niet in vraag gesteld. Tevens blijkt dat verzoekers partner E.A. door het CGVS werd erkend als vluchteling. In de bestreden beslissing stelt verweerder daaromtrent:

"Het CGVS deelt volledigheidshalve nog mee dat uw partner, E.A. ([...]), erkend werd als vluchteling. Het CGVS erkent dat uw asielrelaas verbonden is met het asielrelaas van uw partner, doch benadrukt dat uw partner erkend werd als vluchteling om redenen die verband houden met zijn individuele situatie, en meer in het bijzonder zijn familiale achtergrond.

Het loutere feit dat u een relatie heeft met een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw relationele band een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde zou bestaan (cf. supra).

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale

beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat."

De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden in zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld en dat uit de erkenning van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers partner E.A. niet automatisch volgt dat verzoeker zelf nood heeft aan internationale bescherming. De Raad herinnert eraan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van "vluchteling" en van "persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt" (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft, dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond van het feit dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat "wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade" (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke "Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen".

Zowel overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn als het Hof van Justitie hanteren de term "gezinslid". Dit begrip 'gezinslid' is niet beperkt tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar kan ook andere *de facto* gezinsbanden omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk. Zowel de stabiele *de facto* partnerrelatie tussen personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "gezinsleven". *In casu* worden noch de homoseksuele geaardheid van verzoeker noch zijn partnerrelatie met E.A., die in België als vluchteling werd erkend, door de verwerende partij betwist. Evenmin wordt het gegeven betwist dat deze partnerrelatie in 2017 in Libanon ontstaan is. In deze stand van zaken bevat het administratief dossier ook geen elementen om de waarachtigheid en standvastigheid van de relatie van verzoeker met E.A. te betwisten.

Op basis van het rechtsplegingsdossier is het geenszins duidelijk in hoeverre verzoeker ingeval van terugkeer naar Libanon omwille van zijn relatie met E.A. in het vizier zou (kunnen) komen van diens familie. Daargelaten de vraag of de verzoeker en E.A. effectief samen in bed betrapt zijn door de vader van E.A. en daarom samen uit Libanon zijn gevlucht, kan er niet aan voorbij gegaan worden dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij meermaals bij E.A. thuis geweest is en zijn familieleden ontmoet heeft, die hem destijds als een gewone vriend van E.A. beschouwden. Daar de Raad geen kennis heeft van de verklaringen van E.A. kan de Raad niet nagaan wat E.A. over de verhouding tussen verzoeker en zijn familieleden verklaard heeft. Evenmin kan de Raad nagaan of de familieleden van E.A. op de hoogte (kunnen) zijn van het gegeven dat verzoeker zijn partner is. Al deze elementen dienen grondig onderzocht te worden. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat de familie van E.A., waarvan het traditioneel-conservatisme in hoofde van E.A. tot diens erkenning als vluchteling heeft geleid zoals door de verwerende partij ter terechtzitting wordt medegedeeld, zich tegen verzoeker keert bij een terugkeer naar Libanon indien zij op de hoogte zijn of een ernstige vermoeden hebben van het gezinsleven tussen E.A. en verzoeker. In de bestreden beslissing, noch in zijn nota met opmerkingen verduidelijkt de commissaris-generaal op afdoende wijze waarom volgens hem de relatie tussen verzoeker en E.A. niet van die aard is dat hij, in het licht van de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, tevens nood zou hebben aan internationale bescherming waar dit in hoofde van E.A. wel wordt

erkend. Dat de familie van E.A. hem heeft verstoten, terwijl verzoekers familie verzoeker wel heeft aanvaard, zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen alsook ter terechtzitting benadrukt, volstaat op zich niet teneinde aan te nemen dat de familie van E.A. verzoeker niet zou (kunnen) viseren naar aanleiding van zijn relatie met E.A. bij een terugkeer naar Libanon. Immers de verwerende partij beschouwt de familie van E.A. als actor van vervolging in hoofde van E.A.. Bijgevolg kennen ze aan familieleden van E.A. een zekere actie radius toe om daden van vervolging te stellen, alhoewel het particulieren zijn.

Waar verweerder daaromtrent in zijn nota met opmerkingen opwerpt dat: *“er de afgelopen vier jaar geen enkel contact is geweest tussen de familie van E. en verzoekers familie, alsook dat verzoeker geen enkele concrete indicatie heeft dat de vader van E. naar hem op zoek is, een gegeven dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet ontkent noch weerlegt”*, dient erop gewezen dat verzoekers vrees voor de familie van E.A. niet enkel dient te worden beoordeeld in het licht van gebeurtenissen in het verleden, maar dat tevens een evaluatie dient te worden gemaakt van een mogelijke nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker ingeval van een terugkeer naar zijn land van herkomst. Er dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging wegens een homoseksuele geaardheid op. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Temeer het rechtsplegingsdossier onvoldoende elementen aanreikt waaruit blijkt dat het traditioneel-conservatisme van de familie van E.A., dat in hoofde van E.A. tot de erkenning als vluchteling heeft geleid zoals aangegeven op de terechtzitting, zich niet zou kunnen uitstrekken naar verzoeker bij een terugkeer naar Libanon, daar de partnerrelatie tussen E.A. en verzoeker die in Libanon in 2017 ontstaan, niet wordt betwist. Verder bevat het rechtsplegingsdossier geen verdere informatie over het profiel van de familie van E.A., terwijl de verwerende partij ook beschikt over de verklaringen van E.A. over zijn familie en misschien ook nog stukken hierover heeft bijgebracht. Het is de Raad te dezen onmogelijk om een zicht te krijgen op de redenen waarom verzoeker, dit in tegenstelling tot zijn partner met wie hij sinds 2017 een relatie heeft, niet in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming nu ook hij de familie van zijn partner in Libanon vreest omwille van de relatie die ze hebben. In deze kan er niet aan voorbijgegaan worden dat verzoeker voorhoudt sinds 2017 een partnerrelatie met E.A. te hebben, een element dat door de verwerende partij niet betwist wordt.

Gelet op voorgaande meent de Raad dat verder onderzoek noodzakelijk is.

De Raad heeft niet de nodige onderzoeksbevoegdheid, zodat hij de essentiële elementen ontbreekt om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 september 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS